

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Richardi Arsdekin Soc. Iesu S. Theol. Professoris
Theologia Tripartita Sive Resolutiones Polemicæ,
Speculativæ, Practicæ, Controversiarum, & Quæstionum,
etiam recentissimarum, quæ in Schola, & ...**

Missionarijs, & alijs animarum Curatoribus, & Theol. studiosis solerter
accommodatæ ...

Complectens copiosè Resolutiones Theologicas, etiam modernas, ad
proxim accommodatas

Archdekin, Richard

Antverpiæ, 1682

Caput 3. De Confessione invalida, & quomodo iteranda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40873

CAPUT III.

De Confessione invalida, & quomodo iteranda.

1. **C**onfessio invalida est ob defectum confitentis, Primò, si requisito dolore careat. 2. Si inter confitendum peccet; puta, quia temerè, vel per crassam ignorantiam omitterit peccatum mortale, aut de quo rationaliter dubitat, num sit mortale, nisi in hoc casu bonâ fide arbitretur se à confitendi obligatione immunem esse. 3. Si exiguam valdè conscientie discussionem instituens, conjiciat se in probabile periculum omittendi mortale. Undè cum talis Confessio formaliter integra non sit, tota est repetenda.

2. Contritio, sive attritio ex supernaturali motivo, quæ requiritur in Sacramento ad justificationem, debet se extendere ad omnia mortalia, saltem virtualiter. Nisi enim hoc dicatur, consequens erit nihil repugnare, quominus vera contritio, aut attritio consistat cum actuali affectu ad peccatum mortale; quod ne probabiliter quidem dici potest.

3. Qui ob ignorantiam non mortaliter culpabilem, peccatum confiteri omisit, non tenetur postea integram Confessionem repetere, sed tantum exponere mortalia omissa: totam verò repetere tenetur, si ignorantia fuit mortalis. Ratio prioris est, quia in Confessione illa fuit validè absolutus. In posteriori autem à nullo peccato absolutus fuit, quia Confessio erat invalida.

4. Confessio fit invalida, ideòque repetenda, ob defectum aliquem Confessarii: Primò,

si jurisdictione omninò caruit, vel impeditam habuit per suspensionem ab officio, excommunicationem denuntiatam, aut contractam ob Clerici notoriam percussione. Secundò, si verba absolutionis substantialiter vitiavit. Terziò, si absolvendi intentionem, nec actualem, nec virtualem habuerit.

5. Si Confessarius ob surditatem, distractionem, vel somnum, aliquod peccatum mortale non intellexit, videtur nihilominùs valida esse absolutio dummodò pœnitens bonâ fide egerit, & culpa in solo Confessario resederit. *Henric. Laym. Diana &c. contra Navar. Sylvest. Ratio*: quia essentia & effectus hujus Sacramenti consistere potest sine integra & specifica peccatorum explicatione, si ea sine culpa pœnitentis intermittatur. Nihilominùs si pœnitens id postea resciat, debet iterùm peccatum illud clavibus subicere; quia semper manet obligatio omnia mortalia Sacerdoti indicandi secundùm speciem, & numerum, ut in omnia directè absolutio feratur.

6. Addo contra scrupulos, tametsi contingat absolutionem Sacerdotis, ob aliquem ejus occultum defectum invalidam esse, raro id graviter obfuturum pœnitenti inculpate defectum ignoranti; in proxima enim confessione ab illis peccatis indirectè absolvetur.

7. Pro faciliiori praxi Confessionis repetendæ: Si Confessio, quæ ob defectum pœnitentis, vel Confessarii invalida fuit, denuò instituat apud eundem Sacerdotem: non est necessarium, peccata omnia secundùm speciem & numerum repetere, modò Confessarius statum pœnitentis adhuc recordetur, saltem confusè, ut convenientem illi pœnitentiam imponere:

274 Pars 3. tit. 3. cap. 3. De Confes. invalida, &c.
nere possit. Vasq. Sa. Laym. Dian. p. 3. t. 4. Pro-
batur ex praxi; si enim Sacerdos auditâ con-
fessione advertat, pœnitentem non satis dispo-
situm esse, & attritum, interdum differt ab-
solutionem in alterum diem: si eum contingat
interea speciei peccatorum oblivisci, non ideò
exigere solet; ut confessio tota repetatur, sed
tantum ut de peccatis verus dolor cum emenda-
tionis proposito eliciatur. Ratio, quia antea
præcepto divino de integritate Confessionis sa-
tisfecit, ideòque solum defectum v. g. contri-
tionis supplere tenetur.

8. Denique, tametsi Confessarius nec statum
peccatoris generatim recordetur, sed id tan-
tum, quod sibi confessus fuerit, eumque jam
rectè dispositum absolvat, peccat quidem Con-
fessarius, cum non rectè munere suo fungi pos-
sit in imponenda congrua pœnitentia &c. ni-
hilominus absolutio erit valida, & pœnitenti
fructuosa.

9. *Questio* est, quid agendum cum pœniten-
te, qui confitetur omnia peccata; sed non
vult deserere occasionem proximam peccandi
v. g. dimittere suam ancillam cum qua experi-
tur se continuò relabi in peccata carnis: 1.
eum eo, qui pergit præbere publica scandala;
3. cum eo, qui non intendit restituere bona aut
jura inique possessa.

Respondeo, neminem horum posse absolvi,
nisi hortatu Confessarii eo adducatur ut serio
proponat, ac fideliter promittat se satisfactu-
rum suæ obligationi.

Quod si pœnitens non possit implere suas ob-
ligationes v. g. restituere pecuniam, aut refac-
cere alterius famam, aut inire gratiam cum ini-
mico, nisi post aliquot menses, aut forte post
unum

unum annum, non ideo tam diu differenda est absolutio, si pœnitens omnino spondeat quantum est ex parte sua se satisfacturum obligationi quam primum id erit in ipsius potestate. Quia cum talis pœnitens sit ritè dispositus ad absolutionem, jus habet ut ea tamdiu non differatur, in tanta incertudine vitæ humanæ, & damnationis æternæ periculo: Ut cum *Suare disp. 32. sect. 2.* fufius ostendit *Reimakers*, & *Franciscus Iacops* in sua Defensione contra aliquos modernos.

An ergo semper illicitum est differre absolutionem pœnitentis sufficienter dispositi?

Respondeo, Sæpe licitum esse eam differre, imo aliquando expedire saltem ad tempus non diuturnum, quando Confessarius prudenter judicat illam dilationem præ ceteris remediis multum pœnitenti profuturam. Ut si videatur non satis perfecte se examinasse pro Confessione plurium annorum, in quibus gravia peccata, & varias satisfaciendi obligationes contraxit. Vel si teneatur deserere occasiones peccandi, restituere rem alienam, aut inimico reconciliari, & Confessarius probabiliter credat pœnitentem acceptâ absolutione promissa non præstiturum, maximè si prius eadem promisit, nec tamen explevit. Vel si semper reincidat in eadem mortalia sine ulla emendatione post priorum confessiones secutâ. Denique si ipse pœnitens, etsi ritè dispositus, pro suo profectu spiritali prudenter petat, aut consentiat ut absolutio ad breve tempus differatur. Ita in his habet praxim peritorum Confessariorum, estque ea conformis Rituali Romano, quam etiam fufius tradit *Dicastilio tom. 2. de Sacramentis*, & alii communiter.

De cetero, quo modo non sit differenda pœnitentia

276 PARS 3. 17. 3. cap. 3. De Confes. invalida, &c.
sim absolutio, Relapsis, Consuetudinariis, &
quibusdam aliis, contra novam quorundam do-
ctrinam, ostendi supra part. 2. de controversiis mo-
dernis §. 7. puncto 6.

Quæritur porrò, quid agendum cum Rudibus
quando in magno confitentium concursu depre-
henduntur ignorare mysteria fidei, ut eorum
confessio non sit invalida?

Respondeo, si ignorent necessaria necessita-
te *medii*, puta, Deum esse unum in natura,
trinum in personis, hominum Creatorem, Re-
muneratores, & Redemptores; de his, &
absolutionis Sacramentalis virtute breviter in-
strui debent, antequam absolvantur. Si verò
ignorent tantùm ea quæ sunt necessaria necessi-
tate *præcepti*, ut sunt reliqua, quæ in Symbolo
Apostolorum continentur, modò de sua negli-
gentia doleant, & proponant emendationem,
poterit Confessarius eos absolvere, sed obligan-
do ut postea sedulam curam adhibeant, ut in
necessariis fidei mysteriis instruantur.

Quæritur secundo, quando ex defectu mortali-
ter culpabili peccatum aliquod lethale, vel nu-
merus mortalium, vel alia circumstantia ad va-
lorem necessaria in Confessione prætermissa
fuit, an præter illam Confessionem, reperi de-
beant aliæ etiam Confessiones intermediae, quæ
postea bonâ fide institutæ fuerunt, sed sine
mentionem prioris defectus?

Respondeo Negativè. Quia cùm ex naturali
& inculpabili oblivione defectus ille in Confes-
sionibus sequentibus expositus non fuerit, ma-
nent semper validæ, & peccata in illis declara-
ta legitimè remissa fuerunt. *Navar. Sylvest. Vass.*
Re-

Pars 3. tract. 3. cap. 4 De Sigillo Confessionis. 277
Reginal. Io. Sancius apud Dianam p. 3. tr. 4. resol. 108.
qui innuit hanc resolutionem à Confessariis bene notandam, quia multis molestiis eos liberat.

CAPUT IV.

De Sigillo Confessionis.

Sigillum Sacramentale est obligatio juris divini ad servandum secretum quovis casu in iis omnibus, quæ in ordine ad absolutionem Sacramentalem exponuntur.

Quæritur hic primò, quæ, & quanta sit obligatio hujus secreti: Secundò, ad quos se extendat. Tertiò, quando, & quomodò singulos obstringat.

1. Dico primò, secretum hujus sigilli graviter obligat ex jure naturali, divino, & humano: habetque malitiam injustitiæ, & sacrilegij.

Probatur primum: quia jure naturali tenemur præstare fidelitatem, tueri famam proximi, & alteri non facere, quod nobis fieri nolumus.

Probatur secundum: quia Confessio est juris divini, ergò & secretum Confessionis sine quo hæc redderetur odiosa & inutilis: qui enim præcipit finem, censetur præcipere media sine quibus finis obtineri, & conservari nequit. Tertium patet ex cap. *Omnis utriusque*, ubi de hoc secreto perpetuum in Ecclesia fuisse præceptum declaratur, & ejus transgressori pæna perpetuæ inclusionis decernitur. Gravitas præcepti patet ex eo, quod in ejus violatione dari parvitatem materiæ cum plerisque neget *Malderus, Baldellus, Diana part. 5. tr. 5. resol. 8.*

Dices, Peccatum veniale est materia levis: ergò